No. 135. 1845.

VLISSINGSCHE COURANT.

Maandag 10 November.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentiën worden geplaatst à 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbeklagmaatingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 55 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

NIEUWSTIJDINGEN.

RUSLAND.

De Keizer van Rusland heeft eene plaats uitgevaardigd, welke de joden nog gevoeliger treft dan die van 2. Mei 1843; door dezelve wordt het verblijf ten platten lande verboden aan al de joodsche herbergiers (omstreeks 100,000 huisgezinden), die de dorpen bewonen en worden zij verpligt, onmiddellijk in de steden terug te keeren. — Al de ingezetenen die niet tot de russische godsdienst behooren worden overigens even onbarmhartig behandeld als de joden. Het nieuwe strafwetboek looft beloningen uit aan degenen die nieuwe leden voor de russische kerk willen werven, terwijl het daarentegen met de zwaarste straffen bedreigt degenen die, op welke wijze ook, deel nuden nemen aan bekeeringen of afzwerinngen.

DUITSCHLAND.

BREMEN, den 28. October. Volgens officiele berigten aan de Oldenburgsche kust, na den storm van 21. op d. dezer maand, een aan het stuk van een scheepsspiegel hecht opschriftboord gevonden, waarop *Everhard* gelezen wordt. Algemeen wordt de wel aan geen twijfel onderwerpe vrees uitgedrukt, dat dit naamboord aan het 280 lasten metende, grote Bremer schip *Everhard* toebehoort, hetwelk met 260 volksverhuizers uit Bremerhafen is gezeild om zich naar Galveston te begeven.

FRANKRIJK.

— Men verzekert dat een brief van *Abd-el-Kader*, naar Parijs opgezonden door den generaal *Cavaignac*, eenen zigten schrik heeft veroorzaakt aan een hoog persoonaadje. Demir zou verklaart hebben dat hij sedert tien jaren het leven in handen heeft van de prinsen en alle aanzienlijken, die in Afrika den strijd hebben gevoerd, dat hij 1200 fanatiken om zich heeft, die den marteldood verlangen; dat tot heden den godsdienstijver dier aanhangers van *Mahomed* beteugeld had; maar voortaan zijn gedrag zou zeen naar de boodsing, welke Frankrijk zou aannemen. Men voegt hierbij, dat toen deze schrikwekkende bekendmaking te Parijs aankwam, het vertrek van den hertog van *Mpensier* naar Algerie in den raad besloten was, maar dezenen der Koningin hetzelve hebben doen uitstellen.

DE METSELAARS TE PARIJS. — Het dagblad *Le Droit* bevat daarover eenige zeer opmerkelijke bijzonderheden, die wij hier overnemen:

De levenswijze van zekere klassen van werklieden te Parijs is zeer opmerkelijk, en niets is zonderbaarder dan de deichtingen die opgerigt zijn voor hunne behoeften en levenswijze, van welke het publiek zich geen denkbeeld vormt. De metselaars bij voorbeeld, vormen eene afzondere bevolking in de hoofdstad. Zij hebben geene betrekking met degenen die hen aanstellen, en wanneer het werk ten einde is, gaan zij heen. Maar, daar hun loon zeer hoog is, en zij moeten sparen voor den werkeloozen tijd, zoo is het noodzakelijk, dat hunne uitgaven op strengste wijze geregeld worden. Men heeft dienvoor kamers voor hen daargesteld, waar zij gezamentlijk wonen, en gewoonlijk zijn het de vrouwen der meesterknegen die deze stichtingen vormen. Daar kan een werkman voor tien francs in de maand, eene slaapplaats en tweemaal per dag soep bekomen, maar zij moeten met tien in de bedden slapen. Daaruit volgt dat hij, die zeerst te bed legt, soms in het midden van den nacht een persoon ziet bij hem komen slapen, dien hij niet kent; maar deze schikking is eene aangenomen gewoonte, en ieder een schikt er zich zonder tegenzin in. Daar voudt zich het kwaad niet.

Aan het hoofd van elk bed bevindt zich eene plank, die dient om er de kleederen der twee gezellen op te leggen. Deze twee lieden, die elkanderen niet kennen, blijven dikwijls slechts éénen nacht bijeen, en het gebeurt dikwijls dat hij die eerst opstaat, zijne kleederen en ook die van zijnen slapenden makker mede neemt. Deze diefstallen worden sedert eenigen tijd zeer dikwijls herhaald, en over eenige nachten werd zekeren *Marchadet* aldus bestolen.

Bij zijne ontwaking was deze in eene ware zeerwijfeling. Niet het verlies van zijne horlogie, noch van zijn geld en kleederen bejammerde hij zeer, maar wel eene haarvlecht van zijne beminde, die de gewetenlooze dief ook medegenomen had.

— Hoe geslept men zich, zoo men mag mogen, indien men eenige ontmoetingen hadde als de volgende, zou men alle galanterie wel spoedig vaarwel zeggen.

De Heer *N.* des avonds naar zijnent terugkeerend, wordt aan den ingang van het bolwerk, door eene jonge vrouw, waarvan de kleeding in de uiterste wanorde was, met alle teekenen van radelooze waanhoop, aldus aangesproken: Red mij, Mijnheer! Red mij. Wat mag u dan bedreigen Mevrouw, zegt de Heer *N.* en wat kan ik voor u doen. Geef mij uwen arm, gaat de onbekende voort, en gij zult mij het leven redden. Ik ben bereid, zegt de Heer *N.*; maar ik zou toch gaarne willen weten .... Neen! voort! voort! roept wederom de jonge vrouw; terwijl grijpt zij den arm van den Heer *N.* en sleept hem met verhaasten tred het bolwerk langs. Aan de overzijde gekomen, waagt de Heer *N.* het nogmaals zijne onbekende ontvoerster te ondervragen, wat zij toch wel van hem mag willen hebben. — Wat ik van u wil, klinkt nu het niet meer smekend, maar dreigend antwoord; wat ik van u wil, erkent ge mij dan niet ellendeling; uw laatste uur is geslagen.

De Heer *N.* meent dat er eene vergissing plaats heeft, dat hij voor eenig ander wordt aangezien, en wil zijne ontvoerster dit doen begrijpen, maar deze roept al meer en meer. Neen, het is met u gedaan, uw dood staat vast; en inmiddels hing zij aan zijne kleederen om hem het ontvlugten te beletten.

De Heer *N.* niet wetende, hoe zich uit dezen neteligen toestand te redden, was op het punt om luid om hulp te roepen, toen twee geheel uit hunnen adem geloopen mannen, op de plaats kwamen toegeschoten.

Nu helderde zich alles op, de onbekende was eene ongelukkige krankzinnige, die uit het gesticht waarin zij zich bevond, was ontsnapt, en die nu derwaarts werd terug gebragt.

— MISGREP. — Op Allerheiligendag kwamen twee lieden, in werkmansdraaf, door de barrière des Deux-Moulins in Parijs. Zij schenen in eene hevige woordenwisseling te zijn, spraken zeer luid en bewogen hunne armen met kracht in allerlei rigtingen, hetwelk eenige verwarring in hunnen wankelenden tred veroorzaakte. Achter deze lieden kwamen verscheiden soldaten aan, die zich naar hun kwartier begaven, voor het uur van het appel. Deze laatsten vertraagden hunnen tred, zoodra zij eenige uitroepingen van de twee mannen hoorden.

— Dat zijn allemaal geen reden, — zeide een der twee personen, terwijl hij op den straatweg talrijke onregelmatige passen met zijne beenen beschreef; — ik heb hem met den eersten steek een oog uitgestoken. Dat is de waarachtige waarheid.

— Ja, — antwoordde de andere, maar wie heeft hem den arm gebroken, he?

— Den arm? Dat is anders wat moeijelijk! Maar het oog..., dat is de kunst! zonder nog te spreken van het schot waarmede ik hem, van den tweeden keer af, in zijnen buik getroffen heb... Zoudt ge dürven zeggen, dat het niet waar is?

De goede soldaten, deze woorden gehoord hebbende, twijfelden er geen oogenblik aan, of zij waren op het spoor van eene verschrikkelijke euveldaad. Een korporaal die bij hun was, wierp zich op een der twee mannen, vatte hem bij zijn kroeg, en beval hem mede naar de wacht te gaan.

Op hetzelfde oogenblik was zijn makker door vier of vijf rekruten vast gegrepen. Aldus onverwachts aangevallen, boden deze twee lieden, niettegenstaande hunne dronkenschap, een vrij krachtigen tegenstand; maar zij werden weldra genoodzaakt voor het getal onder te doen, en lieten zich naar de wacht voeren, alwaar de korporaal zijn rapport opstelde, en de twee mannen achter de grendel deed zetten. Gelukkiger wijze kwam op dit oogenblik een officiers-ronde, en de twee nüchter gewordene werklieden kunnen zich verklaren. Het bleek uit deze verklaringen, dat geheel de euveldaad die zij begaan hadden, in niets anders bestond dan in het vernietigen van eenige poppen, waarop zij met een kruisboog in eene schietplaats geschoten hadden.

De twee makkers hadden een gedeelte van hun geld op dien dag daarmede vernield, en hun woordentwist was voortgesproten, omdat hij die het hoofd getroffen had beweerde, dat hij de overhand had over zijn makker, die slechts den arm had gerakt. Dit heeft de officier niet goedgevonden te beslissen, maar hij heeft zich gehaast deze twee braven lieden in vrijheid te doen stellen, die niet begrepen, hoe men hun kon in het kot zetten, omdat zij een weinig bedwelmd waren.

— De Marokkaansche prins, *Mahomed-Ben-Servoer*, die dezer dagen over Marseille te Parijs is aangekomen, en eenen secretaris, eenen kok en twee slaven heeft medegebragt, wilde eenen der laatstgenoemden doen guillotineren, en bood te dien einde den Parijschen scherpregter twee duizend francs, omdat hij nog nooit de guillotine had zien werken. De voor deze kuur bestemde slaaf had bij 't ontpakken 't roer eener pijp van Z. H. gebroken.

— Op een dorp in de nabijheid van Parijs, hetwelk de roeste liefhebbers van de jagt doortrekken, is een wilddief bij eenen heer winstgevenden inval gekomen. Hij heeft namelijk boven de deur van zijn huis een uithangbord geplaatst met het opschrift: « Hier verkoopt men versch wild voor de jagers, die op de jagt niet gelukkig geweest zijn, » en alle halfbakken jagers maken van deze welgevallige gelegenheid gebruik om op hunne terugkomst hunne weitasschen met wild te vullen.

BELGIE.

ANTWERPEN, den 4. November. De regering heeft de Engelsche Galjoot *Ann Coppin* de bassins doen verlaten, omdat de lading van dit schip, uit aardappelen bestaande, zich in zulk een staat van rotting bevond, dat zij tot op verren afstand eene verpestende lucht rondom zich verspreidde.

— Men verhaalt, dat een bakker dezer stad proefnemingen heeft gedaan, om rogge met maïs of Turksch koren te mengen. Deze proefnemingen schijnen zoo voldoende te zijn geweest, dat men ze in 't groot zonde kunnen verrigten, indien men zich genoeg van dit koren kon aanschaffen.

— Dezer dagen is bij *J. P. van Dieren* en *Co.* te Antwerpen van de pers gekomen het eerste boekdeel van *Onze Voorouders*, door *van Lennep*. Het is een keurige uitgave.

Over het werk zelf behoeven wij wel niet veel te zeggen. Wie kent het heerlijke talent als romanschrijver niet van den *Walter Scott* onzer noordelijke naburen? Wie weet niet hoe voortreffelijk, hoe getrouw, op welke betooverende wijze, deze uitmuntende schrijver de zeden en gebeurtenissen der vorige tijden in Nederland weet af te schetsen?

Ook twijfelen wij er niet aan, of deze nieuwe Vlaamsche uitgave van het Hollandsche werk, zal hier te lande een ongemeenen en welverdienden bijval vinden.

— De *Echo de la Frontière*, dagblad van Valencyn, verhaalt het volgende, voor welks echtheid wij het verantwoordelijk laten: Bij de overvoering der doodkisten van achttien hertogen en hertoginnen *van Croy* naar eenen grafkelder in de kerk van Oud-Condé, moesten er twee douanen-linieën gepasseerd worden: die van België voor den uitvoer en die van Frankrijk voor den invoer. De Belgische douanen hielden de achttien doodkisten stil, berekenden het gewigt der beenderen, welke zij konden bevatten, als goldt het eene grondstof om brenzwart te maken, en ontving *twee franks veertig centimen* voor den uitvoer der achttien edele geraamten!!!

— Een jong Gentenaar had een zijner vrienden van Brussel uitgedaagd, om zonder stil te houden, den Berg van het Hof en den Magdelena steenweg te Brussel af te loopen. De Brusselaar nam de uitdaging aan, en eene maaltijd moest door den verliezer betaald worden. De weddingschap moest op Woensdag laatstleden om twaalf ure 's middags plaats hebben. Op het bepaalde uur begon onze Brusselaar te loopen, maar naauwelijks is hij tot aan de Groote Harmonie gekomen, of hij hoort aan alle kanten roepen: Houdt den dief! houdt den dief! Verschrikt wil hij langs het Kerstenmensch-straatje vlugten, maar een policiedienaar houdt hem aan, en brengt hem naar den

IN DE GEZEGENDE LAARZEN.

(Vervolg en slot van onze vorige.)

« Ach, doorluchtige heer!" hernam MADELEINE, schijnbaar onverpen, terwijl zij voor zich staarde, alsof zij op iets zou, « gij vergeet om mij u zelven geheel. Gij zijt nog, gij van uw paard steegt! Wilt gij het u dan niet wat op uw gemak maken?"

« Gij allerliefste, zoetvuldige kamerdienares!" riep RAYMOND geopgetogen, « doe met mij, wat gij wilt, als gij het maar vraagt, mij te ontslappen."

MADELEINE ligtte hem de zware gouden keten van den hals en, die ter zijde leggende, op den natuurlijksten toon van wereld: « Maar zijn u die geweldig hooge laarzen met de sporen niet hoel-lastig, doorluchtige heer?"

« Ja, help ze mij uittrekken, als gij er kans toe ziet, kostelield!" riep RAYMOND.

« O, ik ben sterk genoeg!" hernam zij. « Houd u maar stevig aan den stoel vast, dan zal het ligt gaan."

De graaf boog zich tevreden meesmuilend achterover, terwijl MADELEINE zich met een verruimd hart op de eene knie nederwierp en, al haar krachten inspannende, eerst de hooge laars van zijn regter been ten halve uittrok. « Wat vangt gij aan?" vroeg de graaf, toen zij nu naar zijn linkervoet greep.

« Zoo gaat het gemakkelijker," antwoordde MADELEINE, en trok met een forschen ruk ook den stijven ruiterstevel van den linkervoet halverwege uit.

Onbehulpzaam rustte de graaf thans met de geheele zwaarte van zijn ligchaam op zijne ellebogen in eene alterst ongemakkelijke houding, en smeekte zijne treuzelende dienares, hem schielijk geheel te verlossen.

Doch het slowe meisje had thans haar oogst bereikt. Toen hij nu daar zoo beklemd lag, als een vos in den val, bij zijne misselijke houding even weinig in staat, de plompe stevels weer op te trekken, als er zich geheel van te ontdoen, trad zij fier voor hem en sprak met ernst en waardigheid: « Heer graaf, als gij in 't vervolg weer eerbare meisjes belaagt, denk dan aan de herberg van de schoone MADELEINE en aan die reddende laarzen."

Dit te zeggen en de deur uit te snellen, die zij haastig van buiten op het slot deed, was het werk van een oogenblik. Zonder zich bij iemand in huis te laten zien, liep zij heen en zocht hare toevlugt in de hut van een buurman.

De graaf bevond zich thans in een wezenlijk hulpeloozen toestand. Hij kon zich niet oprigten, daar zijne beenen in die halfuitgetrokken stevels staken; evenmin kon hij zich met meer gemak in zijn stoel neerzetten, daar zijne armen reeds door de drukking ten halve verdoofd waren en hem hunne dienst weigerden. Er bleef nog slechts over, dat hij zich door een forschen ruk regelijk met den armstoel op zijde omwierp; wat echter zonder beschadiging van zijn eigen waarden persoon niet wel uitvoerbaar was. Bovendien had hij gehoord, dat MADELEINE de deur op slot deed. Hij moest dus *nolens volens* om hulp schreeuwen. Zijne dienaren had hij zelf voor een kwartieruurs weggezonden; hij had dus geene keus, dan zijne noodkreten regtstreeks tot de ouders van de kleine hoks te rigten, die hem daar zoo erg had beet gehad.

De beangste ouders wisten niet, wat zij denken moesten, toen zij uit het vertrek van den graaf, in plaats van MADELEINE's angstgekrijt, eene mannelijke stem vernamen, die hun toeriep, de deur te openen. MADELEINE bleef vol bang ongeduld boven aan den trap staan, want, in spijt van hare jaren, was zij bevreesd voor den graaf. DUBANS wachte met een doodsblook gehaat af, wat hij

Amiga, van waar de getuigenis zijner vrienden hem welhaast bevrijden. Hij had niet te min zijne weddingschap verloren.

— Eene talrijke dieven-bende schijnt zich in de omstreken van Gammerages en Geeraardsbergen gevormd te hebben. — Deze misdadigers dringen bij nacht met tien of twaalf man in afgelegene pachthoeven en plegen diefstallen, zelfs in tegenwoordigheid der eigenaars der woningen, die zij dikwijls met den dood bedreigen, wanneer zij wakker worden of wel hunnen eigendom willen verdedigen.

— Wij hopen, dat het gouvernement bij tijds zal begrijpen, dat de veldwachters en de gendarmen dezen winter niet toereikende zullen zijn, om de menigvuldige misdadigers, die nu al alom het land rond zwerven, te beteugelen. In plaats van de *petite guerre* te Melle te spelen en de glazen van het buitengoed van Mevrouw *L...* te doen springen, zoude men veel beter bandelen, wanneer men de gendarmerie en de veldwachters in de landelijke gemeenten met manschappen van de stande armée versterkte. Wij zijn overtuigd, dat onze soldaten zich met liefde zouden derwaarts begeven en dat allen van harte wenschen om aan hunne landgenooten eenen waarschtigen dienst te bewijzen. In Italien, Spanje, Frankrijk en andere landen worden altoos troepen van het leger gebruikt, om zulk soort van benden te verdelgen. Wij herhalen het, indien men niet bij tijds maatregelen neemt, zal het dezen winter erg worden. (*Gaz. van Gent.*)

— Sedert eenigen tijd is men bezig aan het afbreken van *de British-Queen*. De kleine bassin zal spoedig dat ongelukkig vaartuig zien verdwijnen, hetwelk zoo veel plaats aan andere schepen benam, die zich beden, als het ware, de plaatsen in de haven betwisten. Niettemin ziet men met smart het reuzenwerk onder de bijslagen vallen, hetwelk aan België drie millioenen kostte, eene som, die om zoo te zeggen, nutteloos verspild is.

NEDERLANDEN.

's GRAVENHAGE, den 5. November. In deze residentie is overleden Z. Exc. de Heer *J. G.* Baron *Verstolk van Soelen*, Grootkruis der orde van den Nederlandschen Leeuw, Grootkruis van verschillende vreemde orden, sedert 1841 Minister van Staat, vroeger, gedurende een aantal jaren Minister van Buitenlandsche Zaken, Lid van de Vierde Klasse van het Koninklijk Nederlandsch Instituut, enz. enz.

UTRECHT, den 5. November. Thans is het de *Staats-Courant*, die berigten mededeelt tot regtvaardiging van de bezorgdheid, waarvoor wij de regering sedert 1. Aug. gewaarschuwd hebben, en die hare vroegere geruststellingen dus zelve van onwaarde maakt. In het nommer van heden deelt dat blad een' brief uit Kopenhage van 19. October mede omtrent Zweden, Noorwegen en Denemarken, berigten over den graan- en aardappelenoogst bevattende, zoo zorgwekkend dat het onbegrijpelijk is dat de regering voor aanvoeren tot voorziening in onze behoeften uit die staten nog terzelfder tijd verwijzen durft. Of vraagt de regering mogelijk niet wat de levensbehoeften, waarmede men de natie in het leven zegt te kunnen houden, kosten zullen? vraagt zij niet of de middelstanden de overdreven prijzen, die het gevolg van de volgehouden werkeloosheid en van gebrek aan weaksaamheid zijn, sullen kunnen betalen? Het is niet genoeg dat de regering, zoo zij dit al deed, voorraadschuren aanwijze, zij moet die ook toegangbaar stellen voor het algemeen, geenszins door het inroepen van de liefdadigheid der meer begunstigden geenszins door zoo doende de nijveren tot bedelaars te verlagen, maar door wezentlijke waakzaamheid, werkzaamheid en vermeerdering van binnenlandsche welvaart, door uitsluiting en beperking van monopolien en andere bevoorregtingen, die slechts weinigen verrijken ten koste des algemeens, maar daarentegen het algemeen en de schatkist bezwaren, — het eerste, door vermindering van vertier, de laatste door vermindering van opbrengsten, zoo wel als door het uitbetalen van premien, onder den valschen schijn van beschermende regten en van verschooning van het budget.

MIDDELBURG, den 7. November. Gisteren is door het provincial geregtshof alhier uitspraak gedaan in de, op den 31. October ll. en 1. dezer maand, voor hetzelve behandelde zaak, ten laste van *Anthonette Kraayvanger*, oud 24 jaren, geboren en wonende te Axel, dienstmeid van beroep, beschuldigd van, op den 19. Junij dezes jaars, haar toen geboren kind moedwillig en met voorbedachten rade van het leven beroofd, en zich alzoo schuldig gemaakt te hebben aan de misdaad van kindermoord.

Het hof heeft, bij een breedvoerig gemotiveerd arrest, beslist, dat, hoezeer bij het onderzoek deze zaak gewichtige bezwaren ten laste van de beschuldigde gebleken waren, hetzelve echter de volledige overtuiging niet bekomen had, dat het bedoelde kind *na* de geboorte zoude hebben geleefd, en mitsdien de beschuldigde van de haar ten laste gelegde misdaad vrijgesproken, met bevel, dat zij dadelijk zou worden in vrijheid gesteld, waaraan dan ook onmiddelijk gevolg gegeven is, na eene ernstige toespraak van den voorzitter tot de vrijgesprokene, voornamelijk de strekking hebbende, om haar te vermanen voortaan zich voor de ontucht te wachten, van welker noodlottige gevolgen zij thans eene zoo treffende ondervinding gehad had.

EINDHOVEN, den 4. November. Omstreeks middernacht barstte in de groote hoef van *N. Vogels* te Neerwetten eenen geweldigen brand uit. De geheele huizing met meubilement, schuur met graanen, stal met 8 stuks vee is geheel in den asch gelegd, zelfs kleeren zijn niet kunnen gered worden. Twee paarden alleen zijn behouden. Hoe de brand ontstaan is, is niet bekend. Gelukkig is alles tegen brandschade verzekerd.

MENGELINGEN.

EEN SLECHT LAND, WAAR HET NIEMAND WEL GAAT.

En wie gaat het nu zoo al wel, in den tegenwoordigen hagchelijken tijd?... In de eerste plaats, de bakkers en de molenaars; want dooreen gerekend zal er zeker ½ meer brood gebruikt worden, als het geval zonder zijn, wanneer er overvloed van goede aardappelen waren; doch die menschen is dit *fortuintje* niet te misgunnen. Maar wie gaat het nu in de tweede plaats wel?... Immers de stedelijke kassen, waar de belasting op het brood niet verminderd of afgeschaft wordt, en eindelijk — de *weeloraat* van Mr. Floris, want van elke beer in een stuk brood, valt er een brok in die ontzaggelijke dieptens. — En al brengt het gemaal jaarlijks f 3,000,000 aan het rijk op, is dit daarom een bewijs dat het brood eten den mensch niet meer kost dan *één* gulden per jaar?... Dit ware slechts een ¼ muit tarwe, of *één* once meel per dag, voor ieder levend mensch, waar wel ligt een kind in de wieg niet genoeg aan heeft, voor pap, flokkers en beschuit.

Is het dus geene dringende noodzakelijkheid, dat de belasting op het brood wordt opgeheven en — als die gelden niet kunnen worden uitgezuinigd, — dit op eene wijs werde gevonden, die de natie minder drukte?... Als papa van Hall dit eens goedvond, en de plaatselijke besturen daartegelijk toe uitnoodigde, zoude het den volke guldens uitwinnen dat met dubbeltjes konde worden aangevuld, en dat toch het gouvernement zijne millioenen kreeg.

Dat het getal der behoeftigen alsdan zoo vruchtbaar niet zoude aangroeijen, zal wel niemand kunnen betwisten. En niet alleen dit, maar de winkeliers, fabrijkanten, kooplieden, enz. zouden daardoor verbetering in hunne zaken ondervinden, aangezien de werkende volksklasse niet genoodzaakt zoude zijn, om gestadig in lompen gewikkeld te blijven; want van dat gene, wat nu elk huisgezin dagelijks aan broodbelasting uitgeeft, kon zoodanig gezin behoorlijk iets aan het lijf krijgen, waardoor vermeerdering van handenarbeid in verschillende vakken wordt gehoren, dat in alles de kiem uitmaakt, van het verspreiden van algemeene welvaart.

En wanneer het vleesch mede onbelast was dan konde er immers wel ¾ der ambtenaren, in de porseleinkast worden gezet? Want wat is hun voornaamste bezigheid, vooral ten platte lande en in de uitgedroogde stedekens?... Bijna niets anders dan te waken dat niemand een stukje brood of vleesch in den mond steekt waar geene belasting van is betaald. En tot dat einde is er bijna geen dorp zonder een ontvanger en een paar commiesen; want er moet immers gelegenheid zijn, dat een ieder zijne duiten spoedig kwijt kan worden? En wanneer al die tractementen van de ontvangsten werden afgetrokken, zoude dan de schaden voor het rijk kunnen gelijk staan, met de tegenwoordige schaden van de groote verhongerde volksmenigte?...

Geen land zoo arm,
Of kist en darm,
Van menig zot
Wordt opgepropt,
Van 't heerschend leed
Waar elk van zweet. (*Z. N.*)

—

Emir Abd-el-Kader.

De Arabiers geven eene zonderlinge verklaring van het gedrag der fransche soldaten te Sidi-Brahim, waar de kolonne van den kolonel Montagnac verpletterd werd, en van dat te Aïn-Tmouchent, waar eene andere kolonne dier troepen werd omsingeld en gevangen gemaakt.

Te Sidi-Brahim, zeggen zij, heeft Abd-el-Kader, om den moed en het geloof der zijnen te beproeven, gewild dat de fransche soldaten hun leven als helden verdedigden. Te Aïn-Tmouchent, heeft hij, om zijn volk over den te Sidi-Brahim ontvouwden moed te beloonen, het detachement van den luitenant Marin, door zijnen alvermogenden blik bedwelmd en zonder wederstand in de magt der *geloovigen* doen vallen.

Aldus is Abd-el-Kader slim genoeg, om van de geringste omstandigheden gebruik te maken, welke aan de *goddelijkheid* zijner zending kunnen doen gelooven; zijne aanhangers zijn, of schijnen nu overtuigd, dat hij naar goedvinden over de overwinning beschikt, en dat, indien hij somwijlen neêrlagen lijdt, zulks geschiedt om den moed, het geloof en het geduld zijner volgelingen te beproeven, en hen waardig te maken van de hemelsche belooningen door den profeet Mahomed aan de martelaars en beijders van zijnen eerdienst beloofd. Hierdoor laat zich dan ook begrijpen den strijdlust, welken de Arabiers zoo schielijk heeft bevangen.

Ondertusschen steekt het gedrag des emirs, om zich tegen alle persoonlijke aanrandingen te behoeden, met de denkwijze der Arabiers over zijne magt zonderling af. Aan het hoofd zijner *goums* of eskadrons is Abd-el-Kader altoos ongemeen dapper: voor eenen arabischen oversten is dit eene noodzakelijkheid; maar in het bijzonder leven doet hij ongewone voorzorgen nemen. Op den marsch, bij voorbeeld, trekt Abd-el-Kader door geene bosschen, dalen of holle wegen, zonder zich te doen voorafgaan door eenige vertrouwelingen welke overal rondsnuffelen, als vreesden zij in de eene of andere hinderlaag den kogel eens verraders of den dolk eens moordenaars te vinden. In de legerplaatsen slaapt Abd-el-Kader nooit twee nachten achtereen in dezelfde tent; en zijne getrouwste dienaars houden gedurende zijnen slaap bestendig de waak. Hij neemt geen ander voedsel dan dat 't welk door eenen zijner naaste bloedverwanten wordt gereed gemaakt, en hij drinkt geen ander water dan dat welk eenen zijner oudste dienaars aan zijne tronen gaat putten.

—

Over eenige dagen berispte een oude kanunnik, op eene zachtaardige wijze, een jong edelman, dat hij zijne pligten als echtgenoot vergat, om onbetamelijke liefdehandelingen te vervolgen.

— Maar, mijn oude vriend, antwoordde het jonge mensch, denk toch, dat mijne vrouw leelijk, kwaadaardig en oud is, en dat....

— Ta, ta, ta; is dit eene reden om de vrouwen aan anderen te ontvoeren?

— Wel, lieve hemel! mijnheer de abt, daarin volg ik het voorschrift van het evangelie. Als ik de vrouwen van mijne geburen ontvoer, dan doe ik hun slechts hetgene ik zoude wenschen, dat zij mij deden.

—

Kolonel Y... die aanspraak kan maken op een hoop schitterende hoedanigheden, hecht vooral prijs aan de reputatie dat hij.... haar heeft.

Nu, de kolonel heeft het ongelukkig kaal te zijn; maar niemand verdenkt hem daarvan, daar zijne pruiken op eene allerkundigste wijze gemaakt zijn, en daar hij dezelve nacht en dag op zijn hoofd houdt.

Over eenigen tijd bereidde zich de kolonel met zijn regiment eene kleine stad te verlaten, waar hij gedurende twee jaar in garnizoen had gelegen. Omringd van zijne officieren, gaf de achtbare overste, op de groote plaats van de stad de laatste bevelen voor den aftogt, wanneer hij den pruikmaker, in wiens huis hij gewoond had, met een papier in zijne hand zag naderen.

— Wat is dat? vroeg kolonel Y...

— Neem het niet kwalijk, kolonel, antwoordde de figaro op een nederigen toon, het is het rekeningtje van 60 franc dat ik geheel vergeten had u aan te bieden.

— Hoe 60 francs?....

— Wel ja, kolonel, dertig keeren uw haar gesneden tegen twee francs per keer, dat maakt percies.

— Dat 's waar, riep de kolonel met drift uit, stak de hand in zijn zak en: daar is uw geld, — zeide hij tot den barbier.

— Toen wendde hij zich tot de groep officieren: Drommels! mijnheeren, zei hij, hoe veel kost het wanneer men haar heeft, en gaarne zoude ik kaal zijn, gelijk kapitein die en die.

ADVERTENTIEN.

STOOMJAGTEN,

varende in het Beurtveer- tusschen de Steden

Middelburg, Dordrecht, Rotterdam

en op alle daar tusschen gelegen Plaats.

November 1845.

Van Middelburg.				Van Rotterdam.			
Donderd. 13,	's mr.	9	nre.	†Dingsd. 11,	's mr.	5	nre.
†Zondag 16,	«	5½	«	Vrijdag 14,	«	5	«
†Donderd. 20,	«	6½	«	Dingsd. 18,	«	5	«
Zondag 23,	«	4½	«	Vrijdag 21,	«	7	«
Donderd. 27,	«	8	«	†Dingsd. 25,	«	7	«
†Zondag 30,	«	5	«	†Vrijdag 28,	«	7	«

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 8. November. Sedert den 6. dezer zijn er ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

Niels Gylding, J. P. Wolff, Liverno, rogge; Brancsta, G. Guianovisch, Odessa, lijnzaad; Jena, M. Pienschke, ...goed; Expedit, H. P. Edlundt, Marseille, tarwe.

Voor Gend bestemd:

Nabant, S. Ternald, St. Johns, timmerhout.

Voor Brussel bestemd:

Fyne, W. Watt, Londen, stukgoed.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van dezelve naar zee gezeild.

Aurora, J. Holbeek, Riga, die. Hoffnung, R. Branch, naar zee, Austerlitz, J. Ulrich, Elseneur, Euphrosine, H. Brauring, Riga; Annagina, J. G van Wijck, Oostzee; alle ballast.

— Door kapitein Wolff is op de hoogte van Gibraltar gezien en gesproken de Rio-Packet, kapitein Winko, van Beste naar Rio-Janeiro, en daarna op het Rik van Lissabon Grossfurst Alexander, kapitein Jenson, van Marseille naar Antwerpen.

---

vernamen zou, terwijl Guignolet de deur opende, die hij tot zijne verbazing werkelijk van buiten gesloten vond, en haastig binnentrad.

Verschrikt deinsde hij terug, toen hij zijn heer en gebieder, als een zekeren gestaarten hoschbewoner, die in van binnen met lijm bestreken laarzen vastzaakte, tusschen armstoel en vloer zag zweven. Tot zijne bevreemding vond hij zijne dochter niet meer in de kamer, en hoe belagchelijk 't ook is, was toch het spookje van den reus, die de kinderen opat, het eerste, dat hem daarbij inviel.

«Nu, help mij dan toch," riep de graaf, verstoord over zijn drajen, «daar uwe Madeleine mij in den steek liet."

«Madeleine?" vroeg Guignolet, met veel moeite den linker stevel uittrekkende; «is zij niet meer bij uwe hoogheid?"

«Neen, dat ziet gij immers!" antwoordde Raymon, die begreep, dat hij zich goed moest houden, terwijl de waard zich beijverde, om zich ook van de andere laars meester te maken. «Uwe Madeleine is een braaf, deugdzaam kind. Ik had veel van haar gehoord, en daar ik er op gesteld ben, dat onschuld en braafheid in mijn land geacht worden, stelde ik haar zelf op de proef, doch zij begroep mij verkeerd, bragt mij uit beleediging, overvoed in deze verwaarlooze ongelegenheid, waarvan gij mij nu zonder zweet verlost hebt, en liep weg — waarheen, weet ik zelf niet! Zij heeft de beproeving goemrijk doorgestaan! Zoek haar op, verzeker haar van mijne volmaakte tevredenheid en geheimhouding! Als zij eens een eerlijken bruidegom vindt, moet zij zich maar bij mij om haar uitzet aanmelden."

Guignolet dacht uit de wolken te vallen, doch de vriendelijkheid van den graaf deed hem eindelijk zijn gemoed in dankbetuigingen uitstorten. De zorg, om het meisje op te sporen, werd aan Durand opgedragen, die nog niet regt wist, wat hij van het geval denken moest. Hij vond zijne geliefde behoorlijk en wel in de hut van den eerlijken buurman. Hier vertrouwde zij hem onder het zegel der stilzwijgendheid hare geheele kuiglist, doch verzocht hem, dat alles voor zich te houden, daar zij ruchtbaar wonden van de zaak den graaf slechts verbitteren kon, terwijl hij thans de ontvanger les zoo goedwillig opnam en daarvoor zelfs grootmoedig lengeld wou betalen.

Den anderen morgen reisde de graaf naar Fran Pujtaf, nadat hij Madeleine bij zijn vertrek zoo vriendelijk gegroet had, als er niets was voorgevallen. 't Bevreemde echter velen, dat hij zijne terugweg over Gray nam.

Toen Madeleine twee jaren later Durand's wettige vrouw werd, had Guignolet den moed niet, om zich op dat tijdstip uitsluiten lang vergeten zeggen van den graaf af, om de beloofde bruiloft aan te melden. Evenwel, Raymon bewees, dat hij goede zinnen in dienst had; want op den eigen morgen van haar trouwdag verscheen een hoveling met een fraai bewerkt kistje, dat hij in naam van den graaf aan de bruid ter hand stelde. Zij vond daarin bij het openen, vierduizend kroonen benevens een brief, waarop de woorden stonden: «Aan mijne schoone kamerdienaresse voor het laarzenuittrekken."

Den graaf had de ontvangen les nogtans niet zeel wijzer gemaakt. Hij zette zijn woest, lichtzinnig leven bestendig voort, tot hij slom gehaat was, en toen hij in het jaar 1815, wegens zijne weerspanningheid tegen keizer Hendrik V in den ban gedaan en zijn land hem ontnomen werd, vond hij in plaats van medelijden slechts hoon en beschimping allerwegen.

Omtrent vijftig jaren na dit vóórval hong, de herbergier, bij wien Guignolet de zaak op zijnen ouden dag had overgedragen, een uitlanghbord uit met het opschrift: In de gezegende laarzen.

TE VLISSINGEN, BIJ A. W. VAN BIKKEN.